

روانکاوی تأثیر خانواده بر عدم شکل‌گیری فرهنگ گفتگو در جامعه ایران

فرهاد نوائی^۱

دانشجوی دکتری جامعه‌شناسی سیاسی دانشگاه آزاد شهرضا

پریسا پورعلی^۲

دانشجوی دکتری روابط بین‌الملل دانشگاه آزاد کیش

چکیده

این مقاله بدنبال روانکاوی تأثیر شیوه‌های تربیتی خانواده ایرانی بر عدم شکل‌گیری فرهنگ گفتگو در میان افراد است. فرضیه اصلی مقاله این است که روابط سلسله مراتبی حاکم بر خانواده ایرانی-که با نقش برجسته والدین، اطاعت‌طلبی و در برخی موارد تنبیه همراه است- شخصیت فرزندان را به گونه‌ای رشد می‌دهد که دارای گره‌ها و عقده‌های روانی هستند. در حقیقت سلطه طلبی والدین ضمن از بین بردن امنیت فرزندان، نارسایی‌هایی را در مهارت‌های زندگی از جمله گفتگو و مدارا بوجود می‌آورد. این کودکان در بزرگسالی و زمانی که وارد جامعه می‌شوند فاقد اعتماد و عزت نفس بوده و به گفته آدلر «دچار انسداد تکامل روانی» هستند. بنابراین در اجتماع فقط به خود می‌اندیشند و توانایی درک و تحمل «دیگری» را ندارند. این افراد هیچگونه احساس همدلی و همبستگی با دیگران ندارد و دائماً در میانه دو طیف زورگویی و زورشنوی، پرخاشگری و درجا زدن و عصیان و جدایی در نوسان هستند. روش تحقیق در این پژوهش، روانکاوی است بدین معنی که نقش عناصر ناخودآگاه در وقوع چالش‌های فرهنگ گفتگو بیشتر و شدیدتر از مولفه‌های آگاهانه است.

واژگان کلیدی

سلطه، فرهنگ گفتگو، خانواده، خود ایده‌آل، رغبت‌های اجتم

1. farhadnava@gmail.com

2. ppourali@yahoo.com